

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget.

N°. 23.

Ottende Møde.

Løvedagen den 9de Februar.

(Fortf.)

Grundtvig: Idet jeg skal tage Ordet for det i mine Dine meget vigtige Forslag, at der maatte skee en Ændring ved § 28, da den ellers, som den er, næsten vil affkære den hele Frihed, vi hidtil have nydt til at gjøre Forespørgsler hos de ærede Ministre om alle Rigets offentlige Anliggender, i det jeg tager Ordet derfor, kan jeg ikke andet end beklage hvad der ved disse sidste Paragrapher ogsaa nødvendigt maa være faldet mig paa Sindet, at der strengt gennemføres den Bestemmelse af den gamle Forretningsorden at et Medlem ved den endelige Behandling ikke uden nogen Omständigheder eller af nogen Grund maa atter tage Ordet, thi derved er det skeet, hvad vi vist ogsaa vil skee her, at der fremkom Indvendinger mod Forslaget, som kræve paa det stærkeste et Gjensvar fra Forslagsstilleren. Jeg maa imidlertid jo underkaste mig disse Bestemmelser og altsaa baade begynde og ende. Jeg vil strax gaae til Sagen, thi Spørgsmaalet er jo om den Bestemmelse i Paragraphen „at dog maa intet Medlem gjøre Forespørgsel til Ministrene uden med Thingets Samtykke,“ og at, hvis det forlanges, og altsaa af hvilket som helst Medlem, hvis det forlanges, skal det sættes først under Afstemning. Der er Spørgsmaal, siger jeg, om den Paastand hos den ærede Ordfører, hvormed han mødte min Indvending ved den foreløbige Forhandling, om den Paastand er sand, at Bestemmelsen i Forretningsordenen skulde være en nødvendig Folge af § 66 i Grundloven, det er Spørgsmaalet: er det saa eller er det ikke; det forundrede mig nu strax og maatte forundre mig, at jeg hverken selv skulde have lagt Mærke til, eller af nogen Anden skulde være gjort opmærksom paa en saadan Grundlovs Bestemmelse, der visse-

lig, hvis jeg havde seet paa den, vilde forfærde mig; men da jeg efterfaae denne Grundlovsbestemmelse, hvor det hedder „hvor Rigsdagsmand kan i det Thing, hvortil han hører, med dets Samtykke bringe ethvert offentligt Anliggende paa Bane, og derom æsse Ministrenes Forklaring, ja saa bortfaldt rigtignok min Forundring baade over min egen Uopmærksomhed og den samme Uopmærksomhed, som herskede hos Grundlovs-Udvalget og hos hele Forsamlingen; thi, naar vi ville see efter i Rigsdagstidenden 2423—3211, da vil det findes, at der om denne Bestemmelse i Grundloven ikke af Nogen er talt et eneste Ord. Vissefelig, dersom det ikke havde været, fordi disse Ord med dettes Samtykke ere saa aldeles løst henkastede midt i Paragraphen, da vilde dette jo være ikke alene uforklarligt, men jeg maa sige umuligt; nu vel, naar der alligevel er en saadan Bestemmelse i Grundloven, da kan jeg godt forstaae, at Ministrene engang, naar Forespørgsler faldt dem altfor hyppige eller altfor ubelejlige, kunde beraabe sig derpaa; men hvad jeg ikke kan forstaae, det er, at Rigsdagens eget Udvalg kan og vil bringe denne Sag paa Bane, og at det vil foreslaae en Indskrænkning, der efter min Forstand er endnu meget større end Ministrene nogenstunde kunde være bekjendt at forlange. Jeg mener nemlig, at det Høieste, Ministrene kunde forlange paa Grund af denne Bestemmelse, det var, at, naar de vilde reise Tvivl om Thingets Samtykke, at da skulde Sagen afgjøres ved en Afstemning, og derfor troer jeg, at mit Forslag, som netop gaaer derpaa ud, at Thingets Samtykke skal forudsættes, med mindre Ministrene udtrykkeligt kræve Sagen sat under Afstemning, jeg troer, at det tilstaaer Alt, hvad der paa nogen Maade efter Grundloven kan forlanges, uden dog ganske at affkære den Frihed, som Majestæten havde skjænket os; førend Grundloven blev givet, en Frihed, som ikke alene var skjænket, men var paaafsjøn-